

Piscina

Darrer dia de setembre i el clima convida a pensar que l'estiu perdura. Pura il·lusió. Com el teatre, de fet, com el fenomenal Festival de Tardor de Catalunya Girona-Salt Temporada Alta que s'inicia. També aquest, com el temps i la vida, resulta ser d'un delicat equilibri.

Tinc debilitat per Edward Albee; el seu teatre, ple de tensions internes, de maquillatge social que va fent sortir a la llum els plecs repulsius i miserables que els rostres amaguen, em fascina. La mirada sincera i profunda davant l'habitud social de les famílies benestants és implacable. Albee engruna ànimes sense pudor, amarat pel gust refinat i la conversa culta mentre desprèn un aire confessional, de veritat íntima i directa, un retrat sense compassió ni subterfugis, irònic, càustic, sempre intel·ligent.

En Un fràgil equilibri,

Albee sembla qüestionar-nos els límits de l'amistat; què hi ha de fons, rere l'aparença i la convenció d'una paraula tan desgastada quan, de cop, irromp, en la casa de Tobias i Agnes –on ja es viu en un precari equilibri, enmig de tensions familiars i alcohol–, una parella amiga, l'Edna i en Harry, terroritzats i atordits per alguna cosa incerta, en cerca de refugi. Edna i Harry, de fet, no pensen tornar a casa seva. Aquest succés desencadena les contradiccions d'un cor, el de Tobias, dividit entre l'amistat i el rebuig a la invasió privada i familiar.

En entrar, veiem de seguida el quadre escènic: una piscina voltada de gespa i grades, des d'on el públic contempla les tibantors i les aigües turbulentes d'aquestes vides ofegades en aguardent; a dins, el blau impol·lut i marí de les tessel·les emmarquen l'espai diàfan i rectangular; catifes, mobles i làmpades conformen la distingida i refinada sala d'estar. Et deixa parat l'exquisida meravella escenogràfica, una esplèndida fantasia que mescla senzillesa i bon gust.

Si alguna cosa sorprèn del muntatge de Mario Gas és el repartiment. L'indòmit i divertit Albert Vidal ens té avesats a altres registres. És un actor molt personal, a qui cal veritablement acostumar-se.

El seu Tobias és una vinya a part, amb un ritme intern i dicció distints als de la resta. Rosa Renom i Rosa Novell –que van de menys a més– resulten magnífiques, amb la ironia i el sarcasme que requereix el text; Mercè Montalà és la distància d'una estranya perfecció; Mia Esteve satura qualsevol paciència, perquè no es pot estar permanentment afectada i histèrica, sense ni un bri de matis, i Pep Ferrer, finalment, és la sensata correcció de l'ofici.

Diguem que l'equilibri en general encara és fràgil, que la cosa està una mica verda i que hi ha una certa confusió –i no només en les entrades i les sortides a escena–; però l'espectacle té pretensions, sens dubte, de gran nivell. Com la llum, que hi és perfecta.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 02-10-2011 Pàgina 44

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/458994-piscina.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss